

עץ פרחי האש

מתוך ס.דרמודכין-הדלעת הקסומה

באדמות אפריקה צומחים עצים בעלי
אשכולות פרחים אדומים-כתומים,
דומים ללהבות אש. כאשר הפרחים
רועדים ברוחות סוואנה מתקבל רושם
שהעץ כולו בלהבות. לכן קוראים לו
עץ פרחי האש.

הזקנים אומרים שהוא לא תמיד היה
כזה.

לפי האגדה לפני שנים רבות על העץ

צמחו רק עלים קטנים ויבשים וקוצים
חדים. בצמרת דלילה קשה היה
לציפורים לבנות קן ולגדל גוזלים.
אנשים נזכרו בעץ זה רק כשחיפשו
זרדים למדורה והם חתכו ממנו
ענפים.

העץ גדל בודד. עצים אחרים התרחקו
ממנו. פרחים ושיחים התייבשו
בקרבת העץ הקוצני. חיות עקפו אותו
מרחוק.

רק רוח סוואנה אחת ביקרה את העץ
העצוב ובודד. ואז העלים, קשים

ועייפים מחום ושעמום, היו נמשכים
לרוח ממש כמו כפות ידיים.
"האם הוא אשם שהוא מלא קוצים
וחסר פרחים?" חשבה הרוח, וכל
פעם הייתה מאיטה את דרכה ליד
העץ המנודה. ופעם חשבה איך
אפשר לעזור לו.

"הי רוחות! אלי!" היא קראה
לאחיותיה מארצות רחוקות.
הרוחות באו לסוואנה. הרוח
האפריקאית הסבירה להן על העץ
העצוב וביקשה עזרה: שכל אחת

תביא לאפריקה את הפרחים היפים
ביותר של ארצה.

תוך זמן קצר הרוחות הביאו ערמה
גדולה של פרחים ועשבים ריחניים.

הביאו פרגים של הערבה. על

גבעולים דקים הופיעו נרקיסים.

התפשט פרח האהבה דמוי ערפל

בוקר ומעל כולם התרוממו, כמו חצים

לבנים, פרחי לוטוס השקט.

"לא, לא" נאנחה רוח הסוואנה "כבר

ראיתי את כל אלה כשביקרתי

בארצות שלכן. הם לא מתאימים לעץ

שלי. הם פשוטים ומוכרים. העץ שלי
סבל זמן רב מבדידות ובוז. מגיעים לו

פרחים חמים, המיוחדים ביותר

שקיימים על כדור הארץ.

"אז חפשי לך אותם בעצמך!" אמרו

הרוחות והתפזרו לארצותיהן.

ורוח הסוואנה חיפשה. היא עפה

ועפה מעל הסוואנה, מעל היער

הטרופי, מעל ניגר, הנהר הגדול. היא

החמירה את פניה, נאנחה ובדקה

היטב את הארץ. מרוב הכישלון מרוח

קלה ועדיה היא נעשתה לסערה קרה.

אך פתאום היא ראתה שריפה

בסוואנה. בערו עשבים יבשים

גבוהים, שיחים מתים, עצים ששמש

אפריקאית חמה המיתה אותם.

לשונות להבה צרות, אדומות-צהובות

התרוממו כאילו לשמיים.

"הנה פרחים לעץ שלי!" קראה הרוח

"כאלה אין לשום עץ, שום צמח."

היא חטפה לשונות האש ומיהרה אל

העץ. היא פיזרה אותן על ענפי

הקוצים הדלילים ואחר כך הסתכלה

איך לשונות האש הופכות לפרחים

כתומים.

"כמה אתה יפה! עכשיו כבר אף אחד

לא יתרחק ממך. עכשיו תהיה

מאושר!"

מרוצה מאוד המשיכה הרוח בדרכה.

היא כבר הא החמירה את פניה ולא

רעמה במרחב. היא הציצה לעתים

קרובות לצריפי חמר וקש והשאירה

שם ריח עדין שספגה מפרחי האש.

היא הייתה במצב רוח טוב - הנה

עשתה מעשה טוב, גרמה אושר לעץ!

וכשלמחרת בבוקר החליטה לבקר
את הידיד שלה היא לא הכירה אותו.
פרחי האש כיסו את כל הענפים.
העלים נעשו רחבים וחלקים. נדמה
היה לרוח שעוד שמש הופיעה
בסוואנה.
"עץ פרחי האש" היא לחשה מופתעת
מהיופי הזה.
עכשיו היא עפה מעל כל הסוואנה
וסיפרה לכולם על פרחי האש.
באו אנשים להסתכל על הפלא הזה
ונשארו ליהנות מהריח המופלא של

הפרחים. הציפורים התחילו לבנות
קנים בנוף העץ הפרחוני. וחיות לא
נלחמו ולא הרגו זו את זו בקרבת עץ
פרחי האש.

זה היה מזמן. לפני הרבה, הרבה
שנים. עכשיו ליד עץ פרחי האש הזקן
צומחת חורשה. הרבה שיחים,
פרחים ועצים גדלים סביב. אף אחד
לא נרתע מעצי פרחי האש. ולא רק כי
הם יפים. העלים הרחבים שלהם
מגינים מהשמש החמה ובסערות
הענפים החזקים מגינים על גזעים

הצעירים. כל עצי פרחי האש מכירים
את סיפורו של האב הקדמון שלהם
ושל רוח הסוואנה ומאמינים כי
האושר הגדול ביותר זה לגרום לטוב
ולאושר לאחרים.